

Arrest

nr. 190 088 van 26 juli 2017
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, X, X, X en X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 20 november 2013 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 7 oktober 2013 van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond wordt verklaard.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 april 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 mei 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van de 1ste en 3de verzoekende partij, bijgestaan advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat D. STEYVERS, tevens verschijnend voor de andere verzoekende partijen, en van attaché T. VERSCHUEREN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 15 april 2014 dient eerste verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Op 16 juli 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvraag onontvankelijk wordt verklaard, aan eerste verzoekster ter kennis gebracht op 8 augustus 2014. Op 16 juli 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris tevens de beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten, aan eerste verzoekster ter kennis gebracht op 8 augustus 2014. Tegen voormelde beslissingen dient eerste verzoekster een

annulatieberoep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) gekend onder het rolnummer X.

Op 9 juli 2010 dient eerste verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Op 27 september 2010 wordt de aanvraag ontvankelijk verklaard. Op 2 augustus 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvraag ongegrond wordt verklaard die op 7 oktober 2013 wordt ingetrokken. Op 7 oktober 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris een nieuwe beslissing waarbij de aanvraag ongegrond wordt verklaard. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag óm machtiging tot verblijf die op datum van 12.7.2010 bij aangetekend schrijven bij onze dienstén werd ingediend door:

I., M. (R.R.; ...)

nationaliteit: Rusland (Federatie van)

geboren te Khelkeloi op (...)1971

en kinderen:

I. K. geboren op (...)1993 (...)

I. M. geboren op (...)1997 (...)

I. S.-M. geboren op (...)1999 (...)

I. B. geboren op (...)2003 (...)

adres: (...)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, hét verblijf, de vestiging en dé verwijdering van vreemdelingen-zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, aanvraag die door onze diensten ontvankelijk werd verklaard op 27.9.2010, deel ik u mee dat dit verzoek ongegrond is.

Reden(en):

Het aangehaalde medisch probleem kan niét wórden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter van de wét van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en dé verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen.

Er werden medische elementen aangehaald voor I. M. die echter niet weerhouden konden worden (zie verslag arts-adviseur dd. 30.7.2013 in gesloten omslag)

Derhalve

1) kan Uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of

2) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkéne lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg Is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).”

2. Over de rechtspleging

Artikel 39/72 juncto artikel 39/81 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“De verwerende partij bezorgt de griffier binnen acht dagen na de kennisgeving van het beroep het administratief dossier, waarbij ze een nota met opmerkingen kan voegen.”

De verwerende partij heeft *in casu* geen nota met opmerkingen toegestuurd.

3. Over de ontvankelijkheid

Ambtshalve moet worden vastgesteld dat de vierde en vijfde verzoekende partij, respectievelijk geboren op 5 september 1999 en 6 augustus 2013, als minderjarigen niet over de vereiste bekwaamheid beschikken om zonder wettelijke vertegenwoordiging, een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in te stellen. Nergens blijkt uit het verzoekschrift dat de eerste verzoekende partij handelt in eigen naam en als wettelijk vertegenwoordiger van haar minderjarige kinderen. De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring zijn bijgevolg niet ontvankelijk in zoverre deze uitgaan van de voornoemde minderjarige kinderen (RvS 15 februari 2006, nr. 155.037).

4. Onderzoek van het beroep

4.1 In een eerste middel voeren eerste, tweede en derde verzoekster (hierna: de verzoekende partij) de schending aan van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 62 van de vreemdelingenwet, van het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur waaruit rekening dient te worden gehouden met alle elementen van het dossier en van het vertrouwensbeginsel. Tevens voert de verzoekende partij aan dat er sprake is van overschrijding en afwending van macht.

Ter adstruering van het middel zet de verzoekende partij het volgende uiteen:

“Doordat verwerende partij meer geloof hecht aan een haar eigen arts -adviseur dan de behandelde artsen van verzoekster sub 1;

Dat de verzoekers attest overlegden van hun behandeld artsen sedert 2010;

Dat verzoekster sub 1 in behandeling is bij psychologe mevrouw C. en Dr. psychiater S. (na diens vertrek Dr. M.) en aanzienlijke medicatie & behandelingen krijgt voorgeschreven;

Huisdokter B. te Leopoldsburg volgt haar uiteraard ook op.

Dat de arts- adviseur van verwerende partij allesbehalve objectief is en aan zijn bevindingen niet meer waarde kan gehecht worden dan aan geneesheren -specialisten dewelke vertrouwd zijn met verzoekster sub 1;

Dat de kwalificaties/competenties dewelke de arts-adviseur heeft geenszins te vergelijken zijn met de behandelde artsen van verzoekster sub 1;

Dat de arts -adviseur verzoekster sub 1 niet heeft onderzocht;

Dat het correct zou zijn alvorens een beslissing te nemen de bevindingen van de arts-adviseur aan verzoekers mee te delen zodoende dat repliek kon worden geformuleerd;

Dat een objectieve derde diende aangesteld te worden om uit te maken welke problemen verzoeker sub 1 ondervindt;

De motivatie is de bestreden beslissing is dan ook niet afdoende;”

4.2 Artikel 2 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepaalt dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen, zodat de bestuurde kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing toont aan dat de bestreden beslissing duidelijk de redenen weergeeft op grond waarvan de beslissing is genomen. Er wordt verwezen naar de juridische grondslag zijnde artikel 9ter van de vreemdelingenwet en wat de feitelijke gegevens betreft, wordt aangegeven dat de 42-jarige vrouw lijdt aan PTSS en depressie en dat ze lijdt aan rugpijn door de hernia en overgangsanomalie en aan veneuze insufficiëntie. Vervolgens worden de voorgeschreven

behandeling en medicatie onderzocht. Gezien de voorgeschreven behandelingen enkel symptomatisch zijn en niet essentieel, wordt er geconcludeerd dat er geen bezwaar is tegen een terugkeer naar het land van herkomst. Een schending van artikel 2 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 wordt geenszins aangetoond.

Artikel 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende dient te zijn. Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De verzoekende partij betwist dat de motivering afdoende is.

Wat de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet betreft, moet er op worden gewezen dat artikel 6 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 bepaalt dat deze *"slechts van toepassing is op de bijzondere regelingen waarbij de uitdrukkelijke motivering van bepaalde bestuurshandelingen is voorgeschreven, in zoverre deze regelingen minder strenge verplichtingen opleggen"*. Uit een en ander volgt dat op het stuk van de motiveringsverplichting de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen een wet van suppletoire aard is (RvS 30 maart 2004, nr. 129.903; RvS 27 juni 2006, nr. 160.589).

Artikel 62, eerste lid, eerste zin van de vreemdelingenwet bepaalt dat *"de administratieve beslissingen (...) met redenen (worden) omkleed"*. Daargelaten de vraag of deze bepaling wel een motiveringsverplichting oplegt die strenger is dan deze voorgeschreven door de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, – zodat de bestreden beslissing derhalve niet zou vallen onder de toepassing van laatstgenoemde wet – kan hoogstens worden besloten dat de in artikel 62, eerste lid, eerste zin van de vreemdelingenwet bepaalde vormvereiste dezelfde draagwijdte heeft als de motiveringsplicht die de wet van 29 juli 1991 oplegt.

Het afdoende karakter van de uitdrukkelijke motivering moet worden beoordeeld door de toetsing van de uitgedrukte motieven aan de gegevens van het dossier en aan de toepasselijke wetsbepalingen.

In casu dient de aangevoerde schending te worden beoordeeld in het licht van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, daar de bestreden beslissing steunt op de toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet *"zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012"*. Deze bepaling luidt als volgt:

"§1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.

(...)"

Aldus blijkt uit het bepaalde in artikel 9ter van de vreemdelingenwet dat de beoordeling van het in artikel 9ter, § 1, vermelde risico toekomt aan de ambtenaar-geneesheer die door de minister c.q. staatssecretaris is aangesteld.

In zoverre de verzoekende partij argumenteert dat de verwerende partij meer geloof hecht aan de ambtenaar-geneesheer dan aan de behandelende arts, dient de Raad vast te stellen dat uit de voormelde wettelijke bepaling volgt dat de medische beoordeling dient te gebeuren door de ambtenaar-geneesheer die dan een advies verleent aan de verwerende partij. Het is dan ook redelijk dat de verwerende partij verwijst naar het advies van de ambtenaar-geneesheer en niet naar de medische attesten van de behandelende arts, nu het haar zelf niet toekomt om een medische beoordeling te maken. Zulks houdt echter geen vrijgeleide in voor de ambtenaar-geneesheer. De ambtenaar-geneesheer dient zijn advies te baseren op de stukken die door de verzoekende partij werden overgemaakt en dit zijn net de attesten van de behandelende arts. Het is echter niet zo dat wanneer de ambtenaar-geneesheer tot een andere beoordeling komt van de medische problematiek dan de behandelende arts dat zijn advies niet correct of onredelijk zou zijn. Evenwel moet dan uit het advies of uit de stukken van het administratief dossier blijken waarom hij tot een andere beoordeling komt. *In casu* dient te worden vastgesteld dat het betoog van de verzoekende partij dat de ambtenaar-geneesheer niet dezelfde kwalificaties heeft dan de behandelende psychiater en dat de verzoekende partij niet werd onderzocht niet dienstig is, nu uit het advies van de ambtenaar-geneesheer blijkt dat hij de diagnose en de door de psychiater voorgestelde behandeling niet tegenspreekt. Integendeel, hij weerhoudt de aangegeven diagnose en de voorgestelde behandeling en zorgen en stelt vast dat het om symptomatische behandelingen gaat die niet essentieel zijn voor de genezing van de ziekten.

Met dit betoog toont de verzoekende partij geenszins aan dat de motivering niet afdoende zou zijn.

In het administratief dossier zijn de stukken terug te vinden waarop de ambtenaar-geneesheer zijn advies heeft gebaseerd en de Raad stelt vast dat de bevindingen van de ambtenaar-geneesheer hun grondslag vinden in deze stukken. Aldus kan vastgesteld worden dat het advies van de ambtenaar-geneesheer niet kennelijk onredelijk is.

Met haar betoog maakt de verzoekende partij geen schending van de motiveringsplicht aannemelijk, noch van het zorgvuldigheidsbeginsel of redelijkheidsbeginsel. Evenmin blijkt er sprake te zijn van overschrijding of afwending van macht.

Wat betreft de aangevoerde schending van het vertrouwensbeginsel laat de verzoekende partij na uiteen te zetten waaruit de schending zou kunnen worden afgeleid. Dit onderdeel van het middel is niet ontvankelijk.

Het eerste middel is ongegrond.

4.3 In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, met name van de hoorplicht en van de zorgvuldigheidsplicht.

Ter adstruering van het middel zet de verzoekende partij het volgende uiteen:

"Doordat verwerende partij voorafgaand de bestreden beslissing geen enkele inzage in het dossier van de Dienst voor Vreemdelingenzaken aan verzoekster heeft verleend;

EERSTE ONDERDEEL

Terwijl de hoorplicht volgens de Raad van State op die wijze moet worden georganiseerd "dat de betrokkene ook de gelegenheid moet hebben om nuttig, d.w.z. met kennis van zaken, voor zijn belangen op te komen" of "dat er toch voor geborgd moet worden dat de wijze waarop de betrokkene wordt gehoord een dienstig verhoor mogelijk maakt"

Vertrekkend vanuit het doel van de hoorplicht heeft de Raad van State geoordeeld dat alvorens een overheid een beslissing neemt, alle gegevens, die haar beslissing zullen ondersteunen, moeten voorwerp uitmaken van het debat:

"dat... volgens een in een uitvoerige rechtspraak vastgelegd beginsel van behoorlijk bestuur; de overheid de bestuurde in de gelegenheid moet stellen zijn standpunt te verdedigen vooraleer hij een voor de bestuurde zwaarwichtige beslissing treft; dat krachtens het beginsel zelf van het debat voor de overheid die zich naar aanleiding van een beroep moet uitspreken, in samenhang met het beginsel van behoorlijk bestuur geen beslissing mag worden getroffen op basis van een gegeven dat tijdens de administratieve procedure niet ter sprake is gebracht"

Het contradictoir karakter van het verhoor bij het beroepsorgaan brengt echter nog verdergaande verplichtingen voor het bestuur met zich mee:

"dat dergelijk naar voren brengen van een standpunt slechts zin heeft wanneer de betrokkene een deugdelijke kennis heeft van de essentiële gegevens die het bestuur in haar besluitvorming heeft betrokken" of nog "dat ...de adviescommissie de betrokkene vooraf duidelijk inlicht over de essentiële gegevens van het dossier dat tegen hem is opgesteld".

De betrokkene moet een deugdelijke kennis hebben van de essentiële gegevens die het bestuur wil betrekken in haar beslissing.

In latere rechtspraak heeft de Raad dan verduidelijkt wat zij onder meer verstaat onder essentiële gegevens:

"dat de verwerende partij verplicht was verzoeker in de gelegenheid te stellen haar zijn standpunt ter kennis te brengen met betrekking tot de feitelijke en juridische grondslag van de maatregel die zij in het vooruitzicht stelde" of "que le demandeur ne peut user utilement de son droit de recours et faire valoir son argumentation s'il n'a pas la possibilité de prendre connaissance des pièces du dossier sur lesquelles l'autorité compétente va fonder son appréciation "

In navolging van de rechtspraak van de Raad van State geeft Opdebeeck ook aan hoe de betrokkene hieraan voorafgaand kennis krijgt: De tenlasteleggingen moeten worden medegedeeld, om toe te laten daarover uitleg te geven en zich, na inzage van het volledige dossier, daarover te rechtvaardigen " (eigen onderlijning). Eerst deelt men de essentiële gegevens in het algemeen, mee en dan moet de betrokkene de mogelijkheid krijgen om het volledige dossier in te kijken.

Op grond van deze rechtspraak kan men niet anders dan besluiten dat het hoorrecht, de administratie de plicht oplegt om de betrokkene de gelegenheid te geven het volledige dossier in te kijken.

TWEEDE ONDERDEEL

Terwijl ook het zorgvuldigheidsbeginsel de administratie noopt om de betrokkene op een nuttige wijze te horen en inzage te geven in het dossier. In de eerste plaats leidt dit ook tot de conclusie dat de overheid in dat licht de betrokkene met alle feiten confronteert, die zullen dienen om de eventuele beslissing te ondersteunen

Het zorgvuldigheidsbeginsel is onder meer het beginsel

"dat inhoudt dat bij de voorbereiding en bij het nemen van een overheidsbesluit alle relevante factoren en omstandigheden worden afgewogen", "dat de overheid verplicht zorgvuldig te werk te gaan bij de (vormelijke) voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk geïnventariseerd en gecontroleerd worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen" .

De Raad van State stelt:

"De overheid is immers verplicht over te gaan tot een zorgvuldig onderzoek naar het bestaan van de in aanmerking komende feiten; uit die verplichting van zorgvuldigheid van feitenvinding vloeit voort dat in beginsel geen feiten als bewegen of niet bewegen worden beschouwd, zonder bij die particulier direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van feiten of van zijn toestand geloofwaardig te maken" .

"De overheid die over de beoordelingsbevoegdheid beschikt om een besluit te nemen moet er in de eerste plaats voor zorgen dat haar alle mogelijke nuttige gegevens worden bezorgd opdat zij zou geïnformeerd zijn — De bevoegde overheid, wil zij op regelmatige wijze een beslissing nemen, moet volledig ingelicht zijn over de belangrijke gegevens welke die beslissing kunnen beïnvloeden".

Het zorgvuldigheidbeginsel dwingt de behandelende overheden ertoe:

- "om over een volledig dossier te beschikken wat impliceert dat zij het dossier vooraf op zijn volledigheid moet onderzoeken waarna zij met kennis van zaken — in geval van een volledig dossier kunnen oordelen over het dossier" .

De overheid kan maar zeker zijn over alle feitelijke gegevens te beschikken, wanneer zij de gegevens, die zij gaat gebruiken om haar beslissing te ondersteunen, heeft voorgelegd aan de betrokkene. Immers, enkel in dat geval is de overheid ook zeker dat de eventueel te gebruiken gegevens ook kloppen met de werkelijkheid. Hiertoe moet de betrokkene voorafgaand een beslissing te nemen inzage krijgen van het dossier, zoniet kan hij de overheid niet op een nuttige wijze inlichten of corrigeren.

In casu hebben verzoekers geen enkele inzage gekregen in het dossier van de administratie, zijnde de Dienst Vreemdelingenzaken, noch in enig advies van deze Dienst.

BESLISSINGEN VAN VERWERENDE PARTIJ

Verwerende partij bewijst nergens dat verzoekers inzage in het dossier gekregen hebben voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing;

Op geen enkel moment hebben verzoekers kans gehad om voorafgaand hun dossier in te kijken.

Nooit hebben verzoekers de mogelijkheid geboden gekregen geconfronteerd te worden met de stelling van de adviserend geneesheer in kwestie, noch met zijn verslag;

Voorts wensen verzoekers te wijzen op de volgende wetsbepalingen:

Art. 32 G.W. stelt:

"Ieder heeft het recht elk bestuursdocument te raadplegen en er een afschrift van te krijgen, behoudens in de gevallen en onder de voorwaarden bepaald door de wet, het decreet of de regel bedoeld in art. 134 " (eigen cursivering en benadrukking)

Art. 4 Wet 11 april 1994 stipuleert:

"Het recht op het raadplegen van een bestuursdocument van een federale administratieve overheid en op het ontvangen van een afschrift van het document bestaat erin dat eenieder, volgens de voorwaarden bepaald in deze wet, elk bestuursdocument ter plaatse kan innen, hieromtrent uitleg kan krijgen en mededeling in afschrift ervan kan ontvangen." (eigen cursivering en benadrukking)

Dat dan ook het algemeen rechtsbeginsel van de hoorrecht is geschonden;

Dat het middel bijgevolg ernstig en gegrond is."

4.4 De aangevoerde hoorplicht als beginsel van behoorlijk bestuur, houdt in dat tegen niemand een ernstige maatregel kan worden getroffen die gegrond is op zijn persoonlijk gedrag en die van aard is om zijn belangen zwaar aan te tasten, zonder dat hem de gelegenheid wordt geboden om zijn standpunt op nuttige wijze te doen kennen (RvS 15 februari 2007, nr. 167.853). Het volstaat dat de betrokkene de gelegenheid krijgt zijn of haar standpunt op een nuttige wijze uiteen te zetten, hetgeen ook schriftelijk kan gebeuren.

Waar de verzoekende partij aan de hand van doctrine en een verwijzing naar rechtspraak van de Raad van State een uitgebreide uiteenzetting geeft over de hoorplicht dient de Raad op te merken dat de verzoekende partij hiermee niet aantoonde dat de bestreden beslissing steunt op het persoonlijk gedrag van de verzoekende partij op grond waarvan de verwerende partij bepaalde "tenlasteleggingen" aan het adres van de verzoekende partij weerhield. De bestreden beslissing vloeit immers voort uit de toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet en is niet gestoeld op het persoonlijk gedrag van de verzoekende partij, zoals begrepen in het voornoemd beginsel van behoorlijk bestuur. De loutere toepassing van de vreemdelingenwetgeving inzake de beoordeling van een medische regularisatieaanvraag kan immers bezwaarlijk worden beschouwd als een maatregel die gegrond is op het persoonlijk gedrag van de verzoekende partij.

Bestuurshandelingen die een weigering inhouden om een door de verzoekende partij gevraagd voordeel te verlenen, zijn niet onderworpen aan tegenspraak daar deze niet zijn gesteund op een tekortkoming van de betrokkene (Cf. RvS 15 februari 2007, nr. 167.887; cf. ook I. OPDEBEEK, "De hoorplicht" in *Beginnelsen van behoorlijk bestuur in Administratieve rechtsbibliotheek*, Brugge, die Keure, 206, 247). In casu vraagt de verzoekende partij dat haar een voordeel wordt toegekend, met name de regularisatie

van haar verblijfssituatie om medische redenen. Te dezen kan de verzoekende partij niet op een dienstige wijze de hoorplicht als algemeen rechtsbeginsel aanvoeren.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij een aanvraag heeft ingediend en dat ze hierbij de volgens haar nuttige stukken aan haar aanvraag heeft gevoegd. De verzoekende partij heeft dan ook de mogelijkheid gehad om op een nuttige wijze haar aanvraag uiteen te zetten en de mogelijkheid gehad om die aanvraag met alle mogelijke nuttige elementen en bewijsstukken te staven, zodat een schending van de hoorplicht niet kan worden aangenomen.

Er bestaat daarenboven evenmin een verplichting tot het houden van een tegensprekelijk debat zodat de verzoekende partij niet aantoonde hoe zij een recht van verdediging kan laten gelden met betrekking tot de bestreden beslissing die een bestuurlijk karakter heeft. De procedure inzake een medische regularisatieaanvraag is geen jurisdictionele maar een administratieve procedure. Op het administratiefrechtelijk vlak zijn de rechten van verdediging enkel van toepassing op tuchtzaken en derhalve niet op de beslissingen die door de verwerende partij worden genomen in het kader van de vreemdelingenwet (RvS 4 april 2007, nr. 169.748; RvS 5 februari 2007, nr. 167.474; RvS 12 januari 2007, nr. 166.615). De verwerende partij is geen rechtsprekend orgaan en geen enkele wettelijke bepaling verplicht haar de aanvrager te confronteren met de elementen waarmee zij haar beslissing zal staven. Evenmin is er enige wettelijke bepaling die voorziet dat, indien een negatieve beslissing zal worden genomen, de bestuurde uitgenodigd moet worden om hierover zijn opmerkingen te formuleren. De verzoekende partij kan derhalve niet op ontvankelijke wijze aanvoeren dat er geen tegensprekelijk debat was (RvS 18 maart 2005, 142.379).

Waar de verzoekende partij verwijst naar rechtspraak van de Raad van State, dient de Raad op te merken dat de verzoekende partij nalaat aan te tonen dat haar situatie analoog is met de situatie van de personen die aanleiding gegeven hebben tot de door haar aangehaalde rechtspraak. De door de verzoekende partij aangehaalde rechtspraak heeft betrekking op beroepsorganen. *In casu* is de verwerende partij geen beroepsorgaan en zoals hiervoor werd aangegeven, wordt geen uitspraak gedaan over zwaarwichtige tenlasteleggingen.

Het recht op raadpleging van een bestuursdocument zoals geregeld in artikel 4 van de wet van 11 april 1994 betreffende openbaarheid van bestuur en artikel 32 van de Grondwet veronderstelt een aanvraag tot raadpleging. Uit voornoemde bepalingen blijkt niet dat de verwerende partij inzage moet verlenen in het administratief dossier alvorens tot een beslissing over te gaan. De voornoemde wet van 11 april 1994 legt enkel een verplichting tot passieve inzage op. Zowel de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen als de Raad van State bevestigden herhaaldelijk deze passieve openbaarheid op verzoek (RvS 11 juni 2003, nr. 120.369; RvS 2 april 2003, nr. 117.862).

Uit het administratief dossier en het inleidend verzoekschrift blijkt niet dat de verzoekende partij inzage gevraagd heeft in het administratief dossier of dat dit zou verhinderd geweest zijn. De verzoekende partij heeft dan ook geen belang bij het argument dat haar geen inzage is verleend.

Daarnaast toont de verzoekende partij niet aan welke gegevens haar hadden dienen te worden meegedeeld of op welke wijze dit een invloed zou kunnen gehad hebben op de motieven van de bestreden beslissing.

Geen enkele rechtsregel schrijft voor dat de verwerende partij de verzoekende partij vooraf moet confronteren met de informatie op grond waarvan zij haar beslissing neemt (RvS 20 oktober 2003, nr. 124.415; RvS 14 juni 2006, nr. 160.052).

Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de verwerende partij oplegt haar beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). De verwerende partij heeft de regularisatieaanvraag van de verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en haar beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. Aldus kan niet worden vastgesteld dat de verwerende partij hier onzorgvuldig heeft gehandeld.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij nooit een verzoek tot inzage gericht heeft tot de verwerende partij. Het verzoekschrift beperkt zich aldus tot een theoretische uiteenzetting inzake de hoorplicht, het inzagerecht en het zorgvuldigheidsbeginsel doch laat na aan te tonen dat de verzoekende partij *in casu* benadeeld werd.

Het tweede middel is ongegrond.

4.5 In het derde middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 9ter van de vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Ter adstruering van het middel zet de verzoekende partij het volgende uiteen:

“Doordat verwerende partij oordeelt dat de aandoening van verzoekster sub 1 een reëel risico zou dienen in te houden van een ziekte die van direct levensbedreigende aard is om het verzoek ex. art. 9ter gegrond te kunnen verklaren en geen controle heeft gedaan omtrent van verkrijgbaarheid/betaalbaarheid van de medicamenten die verzoekster sub 1 noodzakelijk dient voorgeschreven te krijgen;

Terwijl art. 9ter, §3, 4 ° Vw dergelijke voorwaarde niet oplegt;

Overwegende dat art. 9ter, §3, 4° Vw. bepaalt:

De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk:

4° indien de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde in een advies vaststelt dat de piekte kennelijk niet beantwoord aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk;

Art. 9ter§1 bepaalt dat:

“De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze piekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde. ”

Dat verwerende partij of diens arts-adviseur geen controle doet van het gegeven of een adequate behandeling in het land van herkomst van verzoekers aanwezig is;

Dat de arts —adviseur toch erkent dat er medische problemen zijn;

Dat de arts -adviseur erkent dat verzoekster sub 1 diverse medicamenten dient toegediend te krijgen;

Dat verwerende partij echter niet onderzocht heeft op behandeling in het land van herkomst mogelijk is doch beperkt zich tot de mededeling dat de aandoening geen reëel risico inhoudt voor het leven of fysieke integriteit van verzoekster sub 1;

Dat verwerende partij bij de aanvraag van verzoekers enkel geoordeeld heeft of verzoekster sub 1 een reëel risico heeft van een ziekte die van direct levensbedreigende aard is;

Dat verwerende partij geen controle doorvoerde van het tweede en derde onderdeel van de definitie van art. 9ter§1 Vw.;

Dat verwerende partij niet gecontroleerd heeft of de ziekte van verzoekster sub 1 een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in haar land van herkomst of het land waar zij verblijft;

Geen enkel onderzoek werd gevoerd of de medicamenten kunnen bekomen worden in het land van herkomst;

Verwerende partij stelt thans, al te gratuit, dat de aandoening symptomatisch is en afwezigheid ervan niet betekent dat een onmenselijk of vernederende behandeling is in het land van herkomst;

Verzoekster sub 1 gebruikt diverse medicamenten;

Hogerop in de bestreden beslissing wordt erkend dat de medicatie die verzoekster sub 1 neemt noodzakelijk is voor de behandeling;

Geen enkele controle werd gedaan of deze medicamenten beschikbaar zijn in het land van herkomst;

Bezwaarlijk kan voorgehouden dat de medische problemen van verzoekster sub 1 symptomatisch zou zijn.

Verzoekster sub 1 heeft een ernstige vorm van PSSS;

Zij heeft daarenboven een hernia en veneuze insufficiëntie;

Overwegende dat tevens de Raad van State in arrest met nr. 223.961 van 19.06.2013 geoordeeld heeft dat:

- De DVZ mag de medische regularisatie (artikel 9ter Verblijfswet) niet beperken tot 'direct levensbedreigende ziektes' of een 'kritieke gezondheidstoestand'. DVZ verwees met deze begrippen naar de hoge drempel die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens hanteert voor toepassing van artikel 3 EVRM in medische zaken. De RvS vindt deze verwijzing absoluut niet bruikbaar voor artikel 9ter Vw. Artikel 3 EVRM is slechts een minimumnorm (die bv. geldt zonder 9ter aanvraag of bij repatriëring), en verbiedt geen ruimere bescherming in de nationale wetgeving (met name in artikel 9ter Vw).
- DVZ moet de verschillende mogelijkheden voor toepassing van artikel 9ter Vw onderzoeken, namelijk "een reëel risico voor het leven of de fysieke integriteit of een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling mogelijk is in het herkomstland of land van wettig verblijf".

Artikel 9ter Vw betreft verschillende mogelijkheden, die naast elkaar geplaatst zijn. De ene mogelijkheid (risico voor het leven of de fysieke integriteit) is niet afhankelijk van de andere mogelijkheid (risico op onmenselijke behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst), of andersom.

DVZ moet beide onderzoeken.

In casu is duidelijk dergelijk onderzoek niet gevoerd;

Dat dit middel dan ook ernstig en gegrond is;"

4.6 In casu steunt de bestreden beslissing op artikel 9ter, § 1, 1° lid van de vreemdelingenwet. Zij verwijst naar het medisch advies van de ambtenaar-geneesheer van 30 juli 2013 en stelt in feite vast dat "de ziekte" kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in artikel 9ter, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet. Zo stipuleert de bestreden beslissing immers als volgt: "Derhalve: 1) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of 2) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft. Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM)."

1) kan Uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of

2) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg Is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM)."

Uit het administratief dossier blijkt dat de ambtenaar-geneesheer op 30 juli 2013 een schriftelijk advies heeft opgesteld ten behoeve van de gemachtigde van de staatssecretaris betreffende de aandoening van de verzoekende partij. De arts-adviseur concludeert ondermeer:

“Uit de beschikbare medische gegevens blijkt geen aandoening die een reëel risico inhoudt voor haar leven of fysieke integriteit, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling in het herkomstland is. Derhalve is er vanuit medisch standpunt geen bezwaar tegen een terugkeer naar het herkomstland.

Bijgevolg stel ik vast dat er geen sprake is van een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 en die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van genoemd artikel.

Derhalve is er medisch gezien dan ook geen bezwaar tegen een terugkeer naar het herkomstland.”

In tegenstelling tot de bewering van verzoekende partij in haar verzoekschrift blijkt uit het medisch advies niet dat de arts-adviseur zijn onderzoek heeft beperkt tot ‘direct levensbedreigende ziektes’ of een ‘kritieke gezondheidstoestand’. Verzoekende partij kan evenmin worden gevolgd waar zij meent dat er geen onderzoek is gevoerd naar de voorgeschreven behandelingen. De arts-adviseur heeft weldegelijk de behandelingen onderzocht. In het medisch advies wordt daarover het volgende vermeld:

“Een PTSS en een depressie kunnen tijdelijk sociaal invaliderend zijn maar kennen een gunstig verloop in de tijd. De behandeling is enkel symptomatisch en zeker niet essentieel. Zelfs indien de vermelde behandeling niet beschikbaar is in het thuisland betekent dit niet dat betrokkene onmenselijk of vernederend zou worden behandeld. Er zijn ook geen aanwijzingen voor een recente acute verslechtering of nood aan een ziekenhuisopname. Dit alles is congruent met het te verwachten verloop. Het vermelde risico op zelfdoding is inherent aan elke depressie en aan elke PTSS, zelfs bij behandeling, maar wordt in het dossier niet concreet gemaakt, noch duidelijk getinkt aan de specifieke situatie van de betrokkene. Er is ook geen indicatie uit de voorgeschiedenis van een acute ernstige periode. Het blijft m.a.w. een algemene veronderstelling die we niet kunnen weerhouden.

De betrokkene lijdt aan rugpijn door de hernia L4-L5 en de overgangsanomalie L5-S1. De betrokkene kreeg ervoor een behandeling met een pijnstiller. Deze behandeling is enkel symptomatisch en is zeker niet essentieel. Er is geen sprake van neurologische problemen die een chirurgische aanpak vereisen. Zelfs indien de vermelde behandeling niet beschikbaar is in het thuisland betekent dit niet dat betrokkene onmenselijk of vernederend zou worden behandeld.

De veneuze insufficiëntie is een veel voorkomende problematiek. Deze aandoening behoeft meestal geen behandeling, zoals hier ook het geval is. Deze aandoening vormt actueel geen reëel risico voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene. Gezien de betrokkene op dit moment geen behandeling neemt voor de veneuze insufficiëntie kan de betrokkene niet onmenselijk of vernederend worden behandeld bij eventuele afwezigheid van de behandeling in het thuisland.

De betrokkene zou niet kunnen reizen naar het land van oorsprong wegens een kans op verslechtering van de klachten. Wij bemerken dat dit enkel in de eerste twee attesten word vermeld, er is geen vermelding van onmogelijkheid om te reizen in latere verslagen. Ook nood aan mantelzorg wordt alleen vermeld in de eerste twee getuigschriften en niet meer in de laatste. Dit is congruent met het te verwachten verloop van de aandoening met stabilisatie en verbetering van de klachten. Bijgevolg is er geen medische reden meer om niet te kunnen reizen en er is geen nood aan mantelzorg om medische redenen.”

De arts-adviseur stelt bijgevolg vast dat de voorgeschreven behandelingen symptomatisch zijn en niet essentieel. Waar verzoekende partij het niet eens is met dit oordeel toont zij het tegendeel evenwel niet aan. Aangezien de arts-adviseur oordeelt dat de voorgeschreven medicatie niet essentieel is of noodzakelijk is, dient hij aldus niet te onderzoeken of de medicatie beschikbaar en toegankelijk is in het land van herkomst.

Een schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen wordt niet aangetoond, evenmin maakt de verzoekende partij met haar uiteenzetting een schending van artikel 9ter van de vreemdelingenwet aannemelijk.

Het derde middel is ongegrond.

5. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig juli tweeduizend zeventien door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN